

Știința

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Nr. 1

Marti, 16 noiembrie 2004

8 PAGINI – GRATUIT

COMITETUL REDACȚIONAL: ION ILIESCU, ADRIAN NĂSTASE, THEODOR STOLOJAN, RODICA STĂNOIU, ANTONIE IORGOVAN, EMIL BOC, VALERIU STOICA, TEOCTIST, CORNELIU VADIM TUDOR, MUGUR ISĂRESCU, VIOREL HREBENCIUȚ, SERGIU NICOLAESCU, OCTAVIAN ȘTIREANU, GHEORGHE COPOS, ADRIAN SEVERIN, IOAN SOLCAN, TRIȚĂ FĂNIȚĂ, ANDREI MARGA

FERICIREA DE A STUDIA ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ

Nespus de mare este sprijinul frățesc multilateral pe care Uniunea Sovietică îl acordă țării noastre. Unul din aspectele importante ale acestui ajutor îl constituie faptul că un mare număr de fii ai oamenilor muncii din R.P.R. au posibilitatea să studieze în institutele și universitățile din Uniunea Sovietică pentru a se forma ca ingineri, medici, profesori, oameni de știință.

Pentru orice student român este o cinste și o fericire să studieze în Uniunea Sovietică, în țara științei, tehnicii și culturii celei mai avansate din lume.

Studentii și aspiranții români care studiază în Uniunea Sovietică sînt repartizați la cele mai mari și mai importante institute de învățămînt superior; ei vin astfel în contact direct cu oameni de știință și profesori renumiți.

Institutele sovietice de învățămînt superior sînt adevărate focare de creație științifică. În aceste institute se desfășoară, în afara obișnuitei munci pedagogice de creștere a noilor specialiști, o neîntreruptă și extrem de bogată muncă științifică creatoare, legată de problemele concrete cele mai noi ale uriașei opere de construire a comunismului. În felul acesta, în institute se reflectă puternic toate frământările lumii științifice sovietice, întregul proces de dezvoltare a științei și tehnicii sovietice.

O preocupare centrală în toate institutele tehnice o constituie problemele legate de marile construcții ale comunismului și păcii de pe Volga, Don, Nipru, din Crimeea și Turkmenia. În laboratoarele institutelor se fac cercetări și experiențe legate de aceste probleme: profesori și colective ale cadrelor de diverse specialități lucrează la rezolvarea nenumăratelor

chestiuni teoretice pe care le ridică aceste construcții de o amploare fără precedent. Profesorul Zolotariov, decanul Facultății Hidroenergetice a Institutului Energetic de la Moscova, conduce cercetările din institut în legătură cu transmiterea curentului de înaltă tensiune la mari distanțe pe linia Kulbașev-Moscova.

În Uniunea Sovietică se desfășoară o luptă uriașă pentru dezvoltarea biologiei și științelor agricole. Studenții noștri au fericirea de a fi martori la elaborarea și aplicarea în practică a noilor teorii revoluționare în aceste științe, teorii care dau lovituri de moarte idealismului, weissmann-morganismului și ilustrează triumful concepției materialiste în știință.

Studentii din țara noastră învață la Academia „Timislavev”, unde lucrează și predă marele savant sovietic, academicianul T.D. Lascuko, la Institutele Agronomice din Odesa, Harkov; la Institutul de Medicină din Leningrad, unde vin în contact direct cu lucrările academicianului Bakov, care continuă și dezvoltă marea operă științifică a lui P. Pavlov; la Institutul de Chimie „Mendeleev” din Moscova, vestit prin laboratoarele sale perfecționate în care se fac cercetări de mare importanță; la Universitatea din Leningrad, unde predă fizicianul Iliușin, laureat al Premiului Stalin, rector al Universității și deputat în Sovietul Suprem.

Pentru mii și mii de studenți, printre care și cei din țara noastră, se pregătește să-și deschidă porțile uriașă clădire a Universității „Lomonosov”, una din cele mai moderne și impunătoare monumente arhitectonice ale Capitalei U.R.S.S.

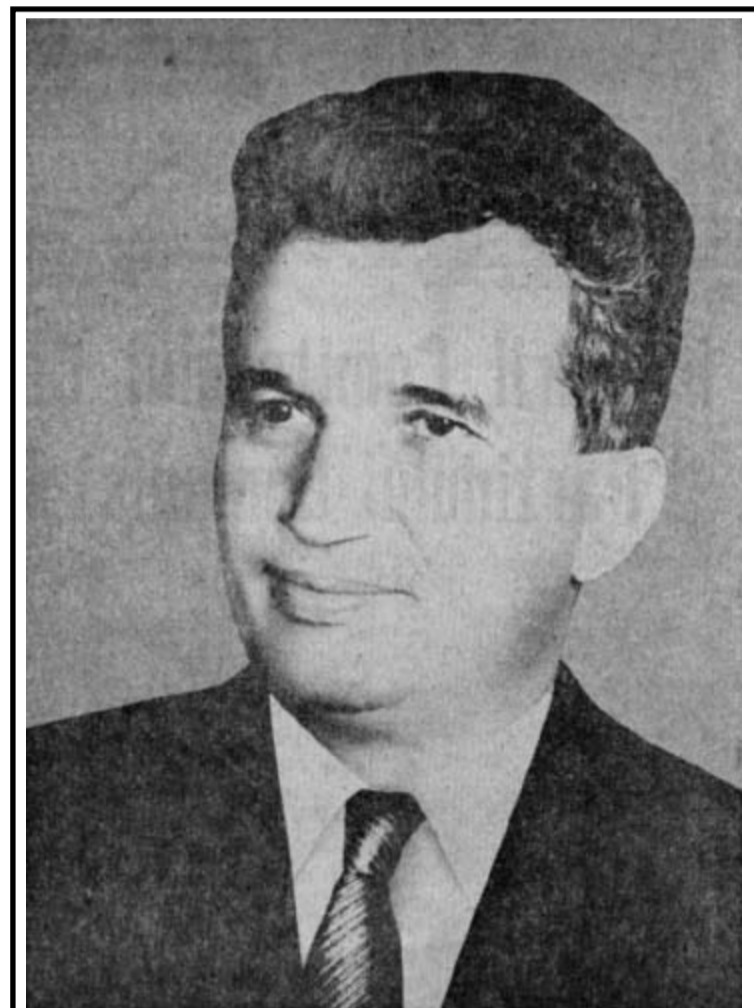
În clootitoarea activitate științifică

creatoare din institutele sovietice sînt antrenați nu numai cadrele didactice, ci și studenții. În fiecare institut funcționează asociații științifice cu cercuri pe lângă catedrele de diverse specialități. În aceste cercuri studenții prezintă și dezbate lucrări proprii. Un număr mare și dintre studenții din R.P.R. lucrează în asemenea cercuri, unii dintre ei reușind să obțină rezultate frumoase. Astfel sînt studenții Gh. Vlăduț, de la Institutul Tehnologic din Leningrad, Gh. Haup, de la Facultatea de Istorie a Universității din Leningrad, Mircea Constantinescu, de la Institutul de Chimie Jvanovo și alții care au fost premiați pentru lucrările prezentate în cercurile științifice. Avem deasemeni printre noi aspiranți cu o activitate științifică rodnică și apreciată în institutele unde lucrează. Astfel sînt Paul Drăghicescu de la Institutul Electro-tehnic „Ulianov” din Leningrad, Alexandra Nisim de la Institutul „Kulbișev” din Moscova și alții.

Muncind și învățînd alături de harnicii studenți sovietici într-o asemenea atmosferă de activitate științifică creatoare, legată strîns de problemele practicii, studenții noștri au prilejul să devină încă de pe băncile facultății specialiști bine pregătiți, capabili să participe cu pricepere, cînd se vor întoarce în patrie, la rezolvarea numeroaselor probleme noi pe care le ridică construirea socialismului în țara noastră. Metodele sovietice de muncă, pe care au ocazia să le cunoască nemijlocit, constituie pentru ei o armă puternică pentru învingerea oricăror greutăți.

ION ILIESCU

(continuare în pagina 5)

Membrii supleanți ai Comitetului Politic Executiv

CHIVU STOICA

ION ILIESCU

ȘTEFAN ANDREI

IOSIF BĂNCU

MIHAI GHERE

NICOLAE GIU

VIITORUL LUMINOS AL LUMII VA FI COMUNIST

Teoria marxistă este interesată de sensul evoluției societății capitaliste și de teoriile care o reflectă. Este evident că această societate s-a transformat în cei 3-400 de ani de existență, dar progresul uman împinge inevitabil acest sistem către dispariție.

Acest proces, care îi oferă încă resurse pentru prelungirea existenței, reprezintă o acumulare care în vi-

itor va determina o explozie a structurii sociale.

(„Ideologii occidentale la porțile viitorului”, în *Tînarul leninist, revista de cultură social-politică pentru tineret a CC al UTC, anul II, nr. 10 (22)/1972, pp. 12-14*)

ADRIAN NĂSTASE

(Continuare în toată pagina 2)

PARTIDUL, CEAUȘESCU, ROMÂNIA SPRIJINĂ EXEMPLAR CRIMINOLOGIA

Considerăm că obiectul generic al criminologiei îl reprezintă criminalitatea ca fenomen social ce apare pe o anumită treaptă de evoluție a societății omenești, odată cu apariția proprietății private asupra mijloacelor de producție și a claselor sociale antagoniste, și care va dispărea ca rezultat al unui proces conștient, de lungă durată, pe o treaptă superioară de dezvoltare a societății.

RODICA STĂNOIU

(Continuare în pagina 3)

TINERETUL OMAGIAZĂ CU INIMA PLINĂ DE RECUNOȘTINȚĂ CONTRIBUȚIA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU LA VIITOAREA LOR CARIERĂ POLITICĂ

Și iată-i pe bobocii anului acesta posesori ai unui blazon visat de generații, transmis, sau mai mult încredințat cu o sfințenie cerebrală și afectivă. Sintem posesorii lui la capătul a 12 ani de școală și sintem prima serie care, prin modificările învățămîntului, obține acest titlu cu un grad de maturitate în plus.

Acest blazon ne conferă niște drepturi concrete și, dacă pot spune, formidabile, dar care obligă, în același timp, la seriozitate în pregătirea noastră, pentru a

putea deveni specialiști de nădejde ai patriei noastre socialiste.

Universitatea e o răscruce gigantică, un popas unde conștiința individuală și socială trebuie să se desăvîrșească.

(„Jurnal de boboc”, în *Universitas, lunar studențesc politic, social, cultural al CUASC – Universitatea București*, nr. 1-2 (7-8)/1969, p. 3)

pentru dezarmare și pace al Frontului Unității și Democrației Socialiste (30 octombrie 1981); apelul Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România către parlamentele, guvernele și popoarele țărilor europene, ale Statelor Unite

ale Americii și Canadei (28 noiembrie 1981).

(„Strategia sistemului global al păcii”, în *Revista română de drept, revista asociației juriștilor din Republica Socialistă România*, nr. 9/1982, p. 12-13)

Promovînd o concepție nouă, dinamică, profund revoluționară și de largă deschidere în legătură cu modul de organizare și statornicire a relațiilor dintre națiuni în epoca contemporană, România socialistă, președintele său, tovarășul Nicolae Ceaușescu, acordă o însemnătate esențială garantării valorilor fundamentale ale dreptului internațional.

Magistralul raport prezentat Congresului al XII-lea de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, exemplu strălucit de abordare creatoare a realităților vieții internaționale contemporane, sublinia cerința ca „să fie respectate normele de drept internațional unanim recunoscute” (Raport la cel de al XII-lea congres al Partidului Comunist Român, Editura Politică, București, 1979, p.105), apreciind că în actualul moment istoric se impune cu necesitate ca „în spiritul răspunderii față de fiecare popor, față de pace și civilizație, față de omenire, să se facă totul pentru a se

asigura colaborarea și dezvoltarea relațiilor dintre toate popoarele”.

În gîndirea creatoare, științifică, profund originală a secretarului general al partidului, promovarea valorilor dreptului și echității ocupă un loc dintre cele mai importante. Am găsit în o-peretele tovarășului Nicolae Ceaușescu o strălucită fundamentare și argumentare, în măsură să afirme cu putere o contribuție proprie, de excepțională importanță, a gîndirii românești la înțelegerea, dezvoltarea și aprofundarea sensului profund umanist al marilor valori ce reprezintă de fapt adevărate jaloane ale evoluției civilizației contemporane.

Cu deosebită pregnanță apare ideea respectului valorilor morale în gîndirea președintelui Nicolae Ceaușescu. Așa cum arăta șeful statului român, „făurirea unei noi ordini economice presupune și o nouă ordine politică, noi norme de justiție internațională, care să statornicească principii

superioare, cum sînt respectul dreptului națiunilor, al popoarelor, al oamenilor de a fi stăpîni pe destinele lor, de a-și organiza viața corespunzător propriilor năzuințe. Un asemenea concept de drept internațional va putea deschide calea unei conlucrări fructuoase între toate popoarele, în toate domeniile de activitate. Se poate spune că de-abia odată cu cucerirea deplină a independenței de către toate popoarele, cu făurirea unei lumi mai drepte și mai bune, cînd oamenii vor deveni cu adevărat liberi, vor putea să-și făurească viața în deplină cunoștință de cauză. Aceasta va fi o eră nouă, superioară, o adevărată justiție socială.” (Nicolae Ceaușescu, *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 11, Editura Politică, București, 1975, p. 739)

(„Valorile dreptului internațional în contextul codificării și dezvoltării sale progresiste”, în *Revista română de drept*, nr. 2/1980, pp. 21-45)

STRĂLUCITA CONTRIBUȚIE A TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU LA DEZVOLTAREA GÎNDIRII ROMÂNEȘTI ȘI NU NUMAI

În apelul pentru dezarmare și pace, adoptat la 30 octombrie 1981 de Frontul Democrației și Unității Socialiste din România, pe baza orientărilor stabilite de președintele Nicolae Ceaușescu, președintele FDUS, se arată: „Considerăm că forțele iubitoare de pace de pretutindeni, popoarele trebuie să se manifeste cu cea mai mare energie pentru a determina guvernele, parlamentele, conducerea statelor să abordeze o politică nouă, constructivă, pătrunsă de o răspundere maximă pentru soarta și viitorul popoarelor și păcii mondiale” (a se vedea „Scînteia”, nr. 12191, 1 noiembrie 1981).

Pentru a ne referi numai la

legătura dintre educația pentru dezarmare și drepturile omului este evident – și acest lucru a fost subliniat în numeroase rînduri de președintele României, tovarășul Nicolae Ceaușescu – că în ansamblul drepturilor omului un rol esențial îl are dreptul fiecărui individ la pace și, în consecință, la viață și la dezvoltare – aspect care ar trebui legat în mai mare măsură de problematica dezarmării și de procesele educaționale.

Pe această linie, Frontul Democrației și Unității Socialiste din România, în apelul său din 30 octombrie 1981, cheamă toți oamenii din țara noastră „să-și spună cuvîntul în cadrul unor largi mani-

festări publice, să organizeze adunări populare, demonstrații, marșuri ale păcii și alte acțiuni de masă, cerînd să se întreprindă și să se intensifice acțiunile tuturor statelor și popoarelor pentru împiedicarea amplificării cursei înarmărilor și sporirii arsenalului militar, pentru măsuri concrete în domeniul dezarmării și, în primul rînd, al dezarmării nucleare, pentru eliberarea omenirii de coșmarul unui nou război”.

„Educație pentru dezarmare – necesitate și actualitate”, în *Revista română de drept*, nr. 12/1981, p. 3-7)

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, CONTRIBUȚIE MAJORĂ LA PACEA LUMII

Concepția românească în problemele păcii și dezarmării se întregeste într-un tot unitar ce s-a amplificat în permanență, prin contribuția majoră a președintelui Nicolae Ceaușescu la formularea orientărilor de ansamblu și a propunerilor concrete prezentate în acest domeniu în cadrul diferitelor foruri internaționale.

Pozițiile românești în legătură cu necesitatea păcii sînt afirmate constant în diferite documente de partid și de stat, în documentele încheiate de România cu alte state.

Pe de altă parte, trebuie menționat că, răspunzînd cu energie chemărilor adresate de secretarul general

al partidului, poporul român s-a pronunțat și se pronunță tot mai ferm – în deplină unitate – în favoarea păcii, dezarmării, a destinderii și securității internaționale. Sînt semnificative, în acest sens, numeroasele manifestări populare pentru pace desfășurate în România, apelurile adresate forțelor progresiste din întreaga lume. Dintre acestea menționăm: apelul de pace adresat de Congresul oamenilor muncii tuturor popoarelor lumii (26 iunie 1981); apelul Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România adresat parlamentelor statelor semnatare ale actului final al Conferinței de la Helsinki (1 iulie 1981); apelul

DREPTURILE OMULUI, UN CONCEPT RETROGRAD

Se pune apoi problema „filozofiei” de bază a acestor drepturi. Astfel, în concepția clasică, dezvoltată în secolul trecut, statul era considerat principala amenințare pentru drepturile individului. În această concepție, susținută încă și în literatura actuală de specialitate, se consideră că există o contradicție insurmontabilă între individ și stat, drepturile omului curturîndu-se în aceste teorii ca garanții ale individului împotriva abuzurilor posibile ale statului.

Asemenea puncte de vedere, după care denumirea de drepturi ale omului ar fi o formulă modernă ce ar acoperi în realitate „drepturile naturale”, reflectă o anumită tendință de a minimaliza drepturile elementare ale omului, de a le încorseta în tiparele societății occidentale. În literatura de specialitate din occident se argumentează astfel diferite teze și concepții de justificare, sub pretextul „protecției internaționale” a acestor drepturi, a amestecului în treburile interne ale altor state.

Analiza cercetărilor în domeniul drepturilor omului evidențiază și un tip de abordare factuală bazat pe studierea exercitării în concret de către cetățeni a drepturilor prevăzute în legislație. Se încearcă prin astfel de cercetări operaționalizarea în ceea ce privește analiza comparativă a implementării drepturilor omului.

Această tendință este ilustrată de activitatea unei instituții din New York, intitulată „Freedom house” („Casa libertății”), care și-a propus să inventarizeze drepturile civile și politice în lume și, ca atare, să stabilească anual „studiul com-

parativ al libertății”. Această cercetare ierarhizează statele pe o scară descrescîndă de la 1 („state libere”) la 7 („statele cele mai puțin libere”). Acest gen de abordare cantitativă nerealistă, superficială, a fost, însă, criticată chiar în literatura occidentală.

În epoca contemporană, drepturile omului nu mai pot fi abordate numai sub aspectul tradițional, al raporturilor individ-stat, ele trebuind a fi studiate și sub o dimensiune internațională ca prerogative de grup, naționale.

După cum sublinia secretarul general al partidului în magistrala expunere din 3 august 1978, „concepția noastră despre democrație – și, în acest context, despre drepturile omului – pornește de la necesitatea asigurării deplinei egalități între oameni, a realizării unor relații economice și sociale echitabile, care să permită fiecărui cetățean să ducă o viață demnă, de la accesul liber la învățămînt, cultură, știință, la posibilitatea participării directe a oamenilor, fără deosebire de naționalitate – și în primul rînd a maselor muncitoare – la conducerea întregii societăți” (Nicolae Ceaușescu, *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 16, București, Editura Politică, 1978, p. 542-543). (*Concepții și controverse în domeniul drepturilor omului, în Vitorul social, revistă a Academiei Ștefan Gheorghiu, ianuarie – februarie 1983, p. 45 – 50*)

Pagină realizată cu neprecupețitul sprijin al tînărului tovarăș-autor

ADRIAN NĂSTASE

ORGANIZAȚIILE REVOLUȚIONARE STUDENTEȘTI, SUB CONDUCEREA NEMIJLOCITĂ A PARTIDULUI, IDEE DE EXCEPȚIONALĂ IMPORTANȚĂ A TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

**INTERVIU CU PREȘEDINTELE CONSILIULUI UASC DIN
UNIVERSITATE, TOVARĂȘUL ASISTENT UNIV. ANTONIE IORGOVAN**

– La ultima Conferință a UASC din Universitate, toamna trecută, ați fost reales în funcția de președinte al Consiliului UASC. Care credeți că au fost cauzele ce au determinat acest fapt?

– Întrebarea este dificilă pentru mine. Ea ar fi trebuit pusă Conferinței care m-a ales. Dacă este să ne raportăm numai după logica formală, de vreme ce am fost președintele Consiliului pînă în acel moment și teoretic puteam să mai fiu ales, iar dacă acest lucru s-a realizat înseamnă că activitatea pe care am desfășurat-o pînă atunci a fost pozitivă. În orice caz, eu am înțeles reelegerea ca fiind înainte de toate încredințarea unei sarcini dificile în a cărei rezolvare pînă în acel moment m-am format în suficientă măsură. Am înțeles că prin reelegere, de la mine și implicit de la Consiliu se așteptau rezultate mai bune și că nu ni se îngăduie să nu le obținem. Acest fapt m-a determinat să-mi exprim convingerea, angajamentul în numele CUASC față de secretarul Comitetului de partid din Universitate, ca în acțiunile noastre viitoare să ne situăm în fruntea mișcării studentești din țara noastră.

– Care sînt resoartele care merită a fi evidențiate și cine sau ce le-a asigurat succesele?

– Dintre resoartele propriu-zise se impune a fi remarcat, pe ansamblul Universității, cel organizatoric, iar în cadrul acestuia comisia de muncă patriotică. Indic imediat după și nu înainte comisia culturală, deși activitatea culturală în anul anterior a fost de-a dreptul excepțională, pentru că la aceasta au contribuit din plin organele de învățămînt, organele de partid, organele sindicale, cadrele didactice și angajații Universității și facultăților în general. Cine și ce le-a asigurat succesul, am spus-o și repet: seriozitatea, spiritul de răspundere, pasiunea, calitatea de activist a celor ce lucrează în aceste sectoare și comisii și, este locul aici a aminti, în primul rînd pe cei care le conduc la nivelul CUASC, Matei Ani – organizatoric, Ceaulescu Petre – munca politică, Severin Adrian – culturalul. Desigur lista celor mai buni activiști este mult mai lungă, motiv pentru care cred nimerită constituirea unei rubrici permanente în paginile revistei noastre în care aceștia să fie aduși la cunoștința tuturor studenților din Universitate.

– În activitatea sa curentă, Consiliul UASC vine în legătură cu diferite compartimente din administrația și conducerea Universității. Ce relații, ce aspecte apar în acest proces?

– În cuvîntarea la ședința festivă de deschidere a lucrărilor forumului tineretului din 3 noiembrie 1975, tovarășul Nicolae Ceaușescu preciza cu deosebită claritate: „trebuie înțeles că asociațiile studentești, Uniunea Asociațiilor Studenților Comuniști nu sînt în nici un fel subordonate vreunui minister, și cu atît mai puțin Ministerului Educației și Învățămîntului. Ele sînt organizații revoluționare care își desfășoară activitatea sub conducerea nemijlocită a partidului și trebuie să aibă o activitate și o poziție corespunzătoare”. Acesta a fost spiritul în care s-au desfășurat legăturile organelor ASC cu rectoratul, cu direcția administrativă, a Universității. În această privință în Universitate este o constantă tradiție, cuvîntul asociației este ascultat și luat în considerare de către organele colective de conducere, ceea ce reprezintă și o confirmare a prestigiului organizației noastre.

– Cum a trecut Consiliul UASC la aplicarea principiilor formulate la Congresul educației politice și al culturii socialiste în viața studenților Universității?

– **Lucrările Congresului, ideile de excepțională importanță cuprinse în cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, animate de un profund umanism și internaționalism revoluționar, au dat o nouă dimensiune muncii, au conturat noi orizonturi activității noastre viitoare.** În acest spirit, sub îndrumarea organelor de partid, au fost regîndite și elaborate imediat după terminarea lucrărilor Congresului planurile de activități ale CASC din facultăți și ale CUASC cuprinzînd acțiuni prin intermediul cărora să fie valorificate toate posibilitățile Universității ca factor de cultură și civilizație. A fost constituit astfel un corp de studenți propagandiști de la Facultatea de Filosofie, Drept și Istorie, care, pe timpul perioadei de practică au organizat și condus dezbateri politico-ideologice în cadrul organizațiilor UTC din unitățile socialiste din Capitală; de asemenea, **ne-am preocupat și ne vom preocupa de pregătirea studenților care intră în componența brigăzilor de răspîndire a cunoștințelor ateist-științifice organizate la nivelul CUASC.** Am organizat participarea unui număr de peste 500 de studenți la acțiunile de muncă patriotică în cadrul Centrului de cercetări viticole de la Ștefănești (Argeș), ICM nr. 4 București, Baza Sportivă Tei, CAP Măgurele și Grădina Botanică. Principiile formulate de Congres vor constitui călăuză tuturor activităților noastre viitoare, în spiritul lor impunîndu-se o analiză obiectivă a deficiențelor care mai persistă în unele domenii, astfel încît să sădim în sufletul fiecărui student pasiunea pentru profesia aleasă, dragostea nețărîmîrită față de patrie și partid, mîndria de a face parte din acest popor.

(Universitatea Comunistă – revista CUASC din Universitatea București; anul IX, septembrie 1976, nr 30, pag 3)

PARTIDUL, CEAUȘESCU, ROMÂNIA SPRIJINĂ EXEMPLAR CRIMINOLOGIA

Continuare din pagina 1

Informația, ca factor cognitiv, este cea care oferă individului uman înțelegerea necesității, creînd astfel premisele stării sale de libertate, în accepțiunea filosofică marxistă. Libertatea individuală, într-o atare accepțiune, nu poate fi concepută decît în cadrul social al colectivității. Așa fiind, se poate afirma că dobîndirea libertății de către o clasă socială constituie o premisă a libertății membrilor săi. În acest sens, Programul Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism arată că „libertatea individuală se poate realiza numai în cadrul libertății colective, generale, că orice încercare de a opune libertatea personală celei generale este greșită, dăunătoare.”

Superioritatea unui sistem social în raport cu altul rezidă tocmai în modul eficient în care reușește să integreze individul în cadrul social, să-i asigure posibilitatea ca, valorizîndu-se pe sine, să înfăptuiască, totodată, comandamentele sociale majore, realizînd astfel concordanța dintre „valorile de comandă” individuale și cele sociale. Este tocmai în ceea ce constă esența superiorității sistemului socialist asupra sistemelor sociale anterioare.

Victoria deplină a socialismului în România, marcată cu precădere

prin trecerea de la o economie predominant agrară la o economie bazată pe o industrie modernă, prin profunde mutații în conștiința oamenilor, printr-o participare activă a maselor de cetățeni la conducerea societății, ca și prin întărirea legalității în toate sectoarele vieții sociale, impuneau o nouă legislație penală, adecvată exigențelor noii etape de dezvoltare a societății. Constituția Republicii Socialiste România din 21 august 1965 a creat cadrul adecvat pentru o reglementare juridică de tip superior.

La baza întregii reglementări stau principiile fundamentale ale democratismului social și ale legalității socialiste.

Trecerea la edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate a determinat mutații importante în societatea românească.

Creșterea și modernizarea forțelor de producție, perfecționarea relațiilor sociale, ridicarea gradului de conștiință a maselor, îmbunătățirea calității vieții au contribuit la îngustarea sensibilă a bazei sociale care generează comiterea infracțiunilor.

Dezvoltarea democrației socialiste, sporirea responsabilității sociale și individuale față de cuceririle socialismului au dus la formarea unei concepții superioare despre dreptate, adevăr și justiție.

Așa cum arată președintele Nicolae Ceaușescu, „Principala noastră preocupare trebuie să fie

de a-i împiedica pe oameni să comită abateri, iar atunci cînd o fac, de a-i ajuta să se îndrepte. Să constituie o datorie de onoare pentru colectivele de oameni ai muncii de a nu avea în rîndurile lor rebu-turi.”

Această idee corespunde tezei pragmatice a Partidului Comunist Român despre diminuarea laturilor represive ale statului, pe măsura dezvoltării societății socialiste, prin trecerea unor funcții ale acestuia, și îndeosebi a funcției represive, pe seama maselor populare. „Avem în vedere – arată președintele Nicolae Ceaușescu – ca în închisori să nu mai fie trimiși decît cei vinovați de fapte deosebit de grave.”

Din inițiativa și la propunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu s-au adoptat, în luna octombrie 1987 și ianuarie 1988, acte de clemență caracterizate printr-un umanism fără precedent, reflectat în conținutul reglementării juridice prin amnistierea unei sfere largi de infracțiuni și prin grațierea unor pedepse, cit și în modalitățile concrete de aplicare, asigurîndu-se locuri de muncă corespunzător cu pregătirea profesională tuturor persoanelor puse în libertate.

(Introducere în criminologie, Editura Academiei Republicii Socialiste România)

RODICA STĂNOIU

Iubiții noștri concucători, tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu, în pragul primăverii comuniste, privind cu o nestrămutată încredere generația viitorilor comuniști care gîndesc unitar, indiferent de partidele din care vor face parte.

ADÎNCĂ RECUNOȘȚINȚĂ

În momentele aniversare, necesitatea unei priviri retrospective se face simțită cu mai multă intensitate: încercăm să surprindem dimensiunile realizărilor de pînă acum, căutînd în ele premisele bogate ale izbînzilor noastre viitoare. Pentru noi, cei care ne-am născut și am crescut în această perioadă de extraordinară înflorire a țării – numită, firesc și din suflet „Epoca Nicolae Ceaușescu” – sensurile acestui bilanț sînt deosebite. **Dacă părinților le este accesibilă o comparație între ceea ce a fost înainte de Congresul al IX-lea și ceea ce i-a urmat, nouă ne revine plăcuta datorie de a ne mindri cu treptele ascensiunii patriei tocmai în acești ani. Cu alte cuvinte, ne-am dezvoltat odată cu țara.**

Gîndul nostru se îndreaptă spre cel ce făurește neobosit destinul acestor meleaguri: privirea sa a conturat dimensiunile reușitelor mereu sporite, iar cutezanța ce-l caracterizează ne îndeamnă spre noi culmi de progres. Întreaga activitate a tovarășului Nicolae Ceaușescu se prezintă ca un exemplu unic, pe care noi, cei de pe băncile facultăților, aidoma tuturor tinerilor din producție ori din școală, sîntem hotărîți să îl urmăm neabătut.

(Tribuna, 25 ianuarie 1986)

ADRIAN VILĂU

Student anul III, Facultatea de Drept

DEPLINA LIBERTATE RELIGIOASĂ, BAZATĂ PE ATEISMUL ȘTIINȚIFIC ÎNAINȚAT, DIRECȚIE STRĂLUCITĂ DE ACȚIUNE PENTRU OAMENII BISERICII ÎN EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU

TELEGRAMĂ

DOMNIEI SALE, DOMNULUI NICOLAE CEAUȘESCU,
PREȘEDINTELE REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

Mult stimate
Domnule Președinte,

Împreună cu întregul nostru popor, ierarhii, clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române omagiind aniversarea zilei de naștere a Domniei Voastre și împlinirea a peste 55 de ani de activitate în slujba Patriei dau glas din adîncul inimilor sentimentelor lor de profundă dragoste, aleasă recunoștință și înaltă prețuire pe care le nutresc față de Dumneavoastră, genialul conducător și strălucitul ctitor al României de azi, a cărui gândire și faptă leagă cu fir de aur trecutul, prezentul și viitorul națiunii noastre.

Însufleții de atmosfera patriotică în care toți fiii țării au sărbătorit marile evenimente istorice de la 1859 și Decembrie 1918, care au pecetluit definitiv unirea tuturor românilor și constituirea statului național unitar român, ne simțim părtași la lupta eroică și neîntreruptă a poporului pentru afirmarea ființei proprii, pentru libertate socială și națională, pentru independență și unitate, la tot ce Domnia Voastră inițiați și întreprindeți pentru binele, fericirea și înălțarea Patriei, și Vă încredințăm că vom sprijini în continuare cu devotament sporit și loialitate opera măreață de zidire spirituală și materială a țării, sub înțeleapta Dumneavoastră ocîrmuire.

La acest popas aniversar din viața Domniei Voastre ne facem o datorie de conștiință și onoare de a evoca rodnicele împliniri, unice în istoria și viața Patriei noastre, purtînd amprenta eminenței Dumneavoastră personalități și pe care, cu legitimă mîndrie patriotică, întreaga națiune română o numește «Epoca Nicolae Ceaușescu», epocă de glorie dedicată progresului economic și social al țării, afirmării României socialiste libere și demne în rîndul națiunilor lumii.

Totodată, aducem un înalt omagiu activității înflăcărute și permanente a Domniei Voastre, de mare și strălucit erou al păcii pentru acțiunile de dezarmare, pentru inițiativele și contribuțiile menite promovării și aplicării ferme, în viața popoarelor și în relațiile internaționale, a principiilor egalității în drepturi, respectării independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc, renunțării la forță și la amenințarea cu forța, soluționării pe calea negocierilor a oricăror conflicte și litigii dintre state.

Mulțumindu-Vă cu profundă recunoștință pentru climatul de deplină libertate religioasă creat cultelor din țara noastră, ierarhii, clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române, într-un glas și o unică simțire cu întreaga noastră națiune, cu nobile sentimente de

Dl. Manea Mănescu, vicepreședinte al Consiliului de Stat, înmînează I.P.S. Mitropolit Teoctist Arapașu, nou alesul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Decretul prezidențial de recunoaștere în această demnitate

dragoste și prețuire, Vă adresăm din adîncul inimilor noastre, mult stimate Domnule Președinte, cele mai calde și mai alese urări de viață îndelungată, multă sănătate și sporite puteri de muncă pentru

a conduce țara și destinele poporului român pe noi și tot mai înalte culmi de progres și civilizație.

(Biserica Ortodoxă
Buletinul oficial al Patriarhiei
Române, nr 1-2, ian.-feb. 1989)

TEOCTIST

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

GENIALA SISTEMATIZARE A BUCUREȘTIULUI DUCE LA APARIȚIA UNOR CARTIERE MUNCITOREȘTI MINUNATE

Sistematizarea orașului și construcția Centrului Civic al său vor continua pentru că aceasta reprezintă însăși voința celor peste două milioane de locuitori ai Bucureștilor, pentru că progresul implacabil al unei țări nu așteaptă aprobarea cuiva din afară. Ceea ce supără însă în mod vizibil la unii publiciști străini, certaiți cu etica profesională, este vizibilitatea rea credință, calomniile cu orice preț, necunoașterea realităților românești. În mod cel puțin straniu numeroase critici sînt formulate de către ziariști francezi, prin urmare dintr-o țară care a cunoscut și cunoaște încă, la rîndul ei, sistematizări și prîmeniri urbanistice. Sub titlul „Noile șantiere ale orașului București”, corespondentul agenției France Presse, Didier Fauqueaux, afirmă o serie de enormități care provoacă nu numai risul, ci și revolta și dezaprobarea noastră, a tuturor. Domnia-sa deplînge bunăoară demolarea spitalului Brîncovenesc, care ar fi fost „monument istoric”. Adevărul este că în nici un catalog specializat, emis de forurile competente românești, acest spital nu a fost considerat „monument istoric”, pentru simplul motiv că era de dată relativ recentă și nu prezenta caracteristici apte de a-l propulsa în evidența bunurilor de patrimoniu. În afara unui colț de clădire care data din 1836, restul era o seamă de corpuri funcționale din 1905, cu uzina termică de rigoare, cu spălătorii și crematorii de gunoai etc. Nu știm cum s-ar fi încadrat acest spital în peisajul modernei Piețe a Unirii care este în curs de amenajare și care va avea 112.000

m.p. Problema spitalelor este de mult rezolvată în România, numai în București existînd peste 50 de mari unități sanitare. În curînd, de altfel, va începe construcția unui mare spital în cartierul Drumul Taberei. Noi înțelegem că Didier Fauqueaux își desfășoară activitatea la Viena, dar o elementară probi-

tate profesională îi cerea ca, în măsura în care nu cunoaște realitățile românești (și nu le cunoaște), să se documenteze în prealabil. Domnia-sa poate scrie netulburat următoarele aberații: „Astfel, cartierul Rahova, compus din căsuțe cu grădini, calificat drept «rău famat» de municipalitate, a fost, la rîndul său, demolat”. Bine că s-a găsit un publicist care să deplîngă în limba lui Voltair demolarea acestui cartier pe care, în București, nu-l regretă nimeni. Întîmplarea face ca semnatarul rîndurilor de față să se fi născut și să fi trăit mulți ani de viață în cartierul cu pricina și să cunoască, în orice caz mai bine decît corespondentul A.F.P., ce însemnau „căsuțele cu grădini” ale Rahovei. Numit vreme de sute de ani Podul Calicilor, adică al oamenilor săraci, cartierul nu era nici mai mult nici mai puțin rău famat decît celelalte mahalale ale orașului. Era, pur și simplu, o aglomerare sordidă de cocioabe și prăvălii meschine, cu străzi atît de rău pavate încît pe vreme ploioasă devenea o mare aventură parcurgerea zonei.

Ce ne facem însă cu confortul și situația locativă a Parisului, pe care ziariștii împicinați le trec sub tăcere?! Așa după cum arată chiar publiciștii occidentali, pe baza observației directe și a statisticilor de necontestat, acolo unde se sfîrșește zîmbetul Orașului-Lumină începe un Paris al mizeriei, al sărăciei, al insalubrității. Într-un articol publicat recent de „Le Nouvel Observateur” se arată că peste 600.000 de locuitori ai Parisului, îndeosebi emigranți din țările maghrebiene, trăiesc în

condiții extrem de grele, iar 80.000 de familii sînt nevoite să locuiască în așa-numitele „hoteluri pentru săraci”. Potrivit publicației „Les Echos”, peste 40 la sută din locuințele Parisului sînt lipsite de cel puțin trei elemente: bucătărie, apă curentă sau baie; la periferiile Parisului, confortul este și mai redus. Conform recensămîntului din 1975, circa 450.000 de locuințe (41 la sută) din Capitala Franței sînt suprapopulate. Aceeași publicație afirmă că din cele 3.000.000 de locuințe existente în regiunea Ile-de-France, aproximativ o treime dispun de confortul minim. Recensămîntul a constatat că aproape 25 la sută din locuințele acestei regiuni nu sînt prevăzute cu nici un fel de instalații sanitare. O altă publicație informează că circa 1.000.000 de apartamente din Paris nu dispun de instalație de apă și de încălzire, așa numitele closete turcești, neschimbate de sute de ani, fiind predominante. Sînt acestea posibile subiecte pentru ziariștii francezi.

(...) Un posibil subiect pentru cei patru urbanești de ocazie ar fi existența a 100.000 de apartamente pariziene nelocuite din pricina scumpetei chiriilor, tristă realitate care a prilejuit ziarului „L'Humanite” să scrie: „În jungla pariziană nu există un mijloc mai bun de îmbogățire decît specula imobiliară”.

CORNELIU VADIM TUDOR

(Luceafărul, nr. 3, 1.236, 18 ianuarie 1986, pag. 6)

HOTĂRÎREA DE A PARTICIPA DIRECT LA DEVENIREA COMUNISTĂ A PATRIEI

Acum, cind întregul popor se pregătește să întâmpine prin fapte de muncă marele eveniment din viața partidului – Conferința Națională – unitatea tuturor cetățenilor țării reliefează și mai pregnant înalta răspundere ce ne revine fiecăruia în parte față de prezentul și viitorul României, față de destinul nostru revoluționar. Mărturia acestui adevăr, a acestui crez suprem sint profund și convingător dăltuite în geografia materială și umană a poporului român, angajat plenar cu toate forțele sale, în opera de înfăptuire a hotărîrilor Congresului al XIII-lea al partidului.

În acest context, noi, studenții Universității Clujene sintem hotărîți să ne intensificăm eforturile, în domeniile noastre de muncă – eforturi care se înscriu în activitatea de ansamblu pentru realizarea programului de dezvoltare a țării. Sub impulsul acestui sentiment al participării, al eforturilor spre educație permanentă – condiție sine qua non a spiritului revoluționar – studenții Universității noastre întâmpină marele eveniment politic cu rezultate admirabile pe tărîm profesional, politico-ideologic și cultural-artistic. Latura politico-ideologică are menirea, prin cercurile de dezbateri, sesiuni de comunicări, mese rotunde, dezbaterile de la învățămîntul politico-ideologic, să creeze în rîndul studenților atmosfera înțelegerii profunde a dimensiunii politicii partidului și statului nostru, a liniilor directe ale acesteia.

În acest climat de profundă angajare și răspundere, nu vom cupreți nici un efort pentru a ne putea onora cu cinste de nobilele misiuni ce ne revin, pentru a întâmpina Conferința Națională a Partidului cu bogate și frumoase rezultate, alături de angajamentul solemn al participării noastre – sporind astfel prestigiul acestui vechi lăcaș de cultură care este Universitatea clujeană.

(Păclia, organ al Comitetului județean Cluj al PCR)

EMIL BOC,
student

DETERMINAȚIILE SPIRITULUI REVOLUȚIONAR

timp cît ignorăm natura materială a realității, caracterul ontologic al problemelor pe care le vizează revoluția. Această ignoranță în privința naturii autentice a problemelor face ca elanul cel mai sincer și încărcat de profunde intenții să se cheltuiască fără efecte și în cele din urmă istovit de escaladarea unui plan financiarmente ideal, să eșueze în apele turburii ale pesimismului. Numai propoziția ontologică a materialității obiectului și teoria reflectării și a cunoașterii pot fundamenta o atitudine consecvent revoluționară, capabilă să ducă la rezultate efective.

(Forumul spiritului revoluționar al studențimii. Lucrările celei de-a IX-a Conferințe a UASCR)

Filosofia noastră este filosofia praxisului revoluționar: a revoluționat punerea și soluționarea problemelor omului și s-a constituit ca filosofie a angajării revoluționare. Partidul Comunist Român a definit în documentele sale recente, în modul cel mai clar, că „am intrat într-o nouă etapă a dezvoltării socialiste a României – în etapa cînd afirmarea principiilor noi în practică condiționează întreaga dezvoltare socialistă a țării noastre, viitorul comunist al patriei”. Iată coordonatele majore ale activității noastre politice și ideologice din societatea noastră, a căror corectă înțelegere, traducere în metoda de gîndire și acțiune a fiecăruia reprezintă o necesitate pentru asigurarea mersului înainte.

Să amintim că filosofia completă a revoluției, care este marxismul, constituie expresia teoretică și răspunsul deplin matur la antagonismele fundamentale ale societății burgheze.

Trebuie adăugat că vom rămîne în planul abstract speculativ atîta

Doresc să informez Conferința că studenții centrului nostru universitar – români, maghiari, germani și alte naționalități – sub îndrumarea organizațiilor de partid, acționînd în lumina indicațiilor prețioase date de tovarășul Nicolae Ceaușescu cu ocazia deschiderii actualului an universitar s-au implicat cu deplină hotărîre și responsabilitate în perfecționarea întregului proces instructiv-educativ, în conceperea și desfășurarea propriei lor activități de educație comunistă. Măsurile inițiate de conducerea de partid în scopul unei hotărîte îmbunătățiri a muncii politico-ideologice constituie cadrul real și oferă jaloanele de inestimabilă însemnătate pentru activitatea noastră, conturînd totodată obligații politice și etice substanțiale sporite pentru fiecare membru al organizației studențești revoluționare.

(Viața Studențească, nr. 14, 5 aprilie 1972, p. 11)

ANDREI MARGA

PE UTECIȘTII ADEVĂRAȚI, ÎNȚELEGEREA METAFOREI ÎI ELECTRIZEAZĂ

Multe sînt gîndurile și simțămintele pe care un tînar le poate încerca citind Programul partidului. Pentru biografia mea interioară însă, puterea și lumina unor evenimente cruciale le-au avut gîndul și sentimentul istoriei. Lăsînd în urmă corăbiile de hîrtie și castelele de nisip ale copilăriei, luptîndu-ne – cavaleri în regatul inchipuirii – cu morile de vînt ale adolescenței, mulți dintre noi, în pragul tinereții, am simțit atingerea de flacără a Istoriei și ne-am străduit să înțelegem. **Drumul spre Istorie este un drum greu, care străbate tărîmul de la joc și imaginație pînă la lumea în care trăiești, pînă la Patria ta, pînă la propria ta persoană, coborînd și urcînd, apoi în trecut și viitor. Citind Programul Partidului, pentru mine s-a luminat tocmai capătul acestui drum – Istoria.** Și nu oricare istorie, ci Istoria poporului român.

(Universitatea Comunistă anul 7, nr. 24, oct-nov 1974, p. 3, revistă a CUASC din Univ. București)

Privind retrospectiv ultima jumătate de veac din viața patriei – perioadă atît de bogată în radicale mutații produse în structura societății, în conștiința maselor – istoria consemnează (...) largă participare a tineretului la evenimente politice de cea mai mare însemnătate, angajarea sa hotărîtă de partea forțelor

militante pentru progres social. **Îndrumați cu grijă pîrintească de Partidul Comunist, purtătorii celor mai nobile aspirații ale poporului muncitor și arhitectul lucid al viitorului, uteciștii au știut să urce, traversînd eroic timpul inechității, timpul proliferării morbide a fascismului.**

Ne este limpede: în condițiile unui ev revoluționar, de natura celui căruia îi sintem cei mai direcți martori, cotidianul nu se reduce la simple acumulări de fapte. De aceea sensul pe care îl dăm existenței este (și n-ar putea fi altfel) unul politic.

Elanul, altădată aspect efemer al virstei, a devenit o cantitate de durată. Cu ea tineretul din România se structurează organic activității vaste, esențiale, demiurgice, de edificare a societății socialiste multilaterale dezvoltate.

Ce satisfacție supremă pentru noi, scriitorii atît de tineri rîvnind să pășim pe drumul consacării, să eternizăm spiritul acestei epoci, să redăm timpului mesajele generației noastre.

Pentru uteciștii de azi simpla înțelegere a metamorfozei este electrizantă.

(Realitate și participare în Amfiteatru, martie 1972, nr. 3 (75), p. 1)

VALERIU STOICA

Șahist încercat în lupte revoluționare, tovarășul Nicolae Ceaușescu îi arată genialului său fiu, Nicu Ceaușescu, o serie de mutări de viitor.

FERICIREA DE A STUDIA ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ

Continuare din pagina 1

Noi, studenții și aspiranții din R.P.R care studiem în Uniunea Sovietică, ne străduim să ținem pas cu colegii noștri, studenții și aspiranții sovietici, și să folosim din neprecupețitul sprijin pe care ni-l oferă școala și oamenii sovietici. Avînd cele mai bune condiții de muncă și învățatură, primind ajutorul tovarășesc, internaționalist al studenților sovietici, mulți dintre noi reușesc să obțină rezultate foarte bune. Avem printre noi tovarășii care constituie un exemplu viu pentru întregul nostru colectiv, ca Ciucă Ion de la Institutul de Medicină din Leningrad, Nelu Weisman de la Institutul Energetic „Molotov”, care au absolvit anul acesta cu calificativul excepțional, fiind tot timpul, de cînd studiază în Uniunea Sovietică, studenți fruntași.

Viața noastră în Uniunea Sovietică nu se reduce numai la contactul cu instituturile și problemele învățaturii. Mai avem foarte multe de învățat și din faptul că ne aflăm într-o asemenea țară ca Uniunea Sovietică, în mijlocul unor asemenea oameni ca oamenii sovietici, în mijlocul bogatei vieți culturale care se desfășoară în orașele în care trăim, atît în institute cît și în afară de ele. Luăm parte la întîlniri cu scriitorii, cu artiștii, vizionăm spectacole la Teatrul Mare, la Opera din Leningrad sau din Kiev, participăm la discuțiile organizate de institute în legătură cu diferite opere literare etc. **Avem de învățat nespuse de mult din felul de a trăi și a gîndi al omului sovietic, al acestui om de o mare înălțime morală, cult, modest, gata oricînd să-ți spună deschis ce gîndește și să te ajute.** Noi învățăm la aceleași grupe cu studenții sovietici, locuim în aceleași camere cu ei, împreună cu ei mergem la teatru, la cinema sau pe terenurile de sport, legăm cu ei prietenii trainice și prețioase. Putem spune că fără ajutorul frățesc al oamenilor sovietici nu am fi putut învinge greutatea ivite în cale, mai ales la

început, cînd încă nu cunoșteam bine limba rusă.

Împreună cu noi mai învață în U.R.S.S. și studenți din alte țări prietene, studenți chinezi, mongoli, coreeni, studenți spanioli emigranți etc. Cu toții simțim prietenia, îndrumarea și ajutorul tovarășilor noștri sovietici, ne bucurăm împreună de succesele construcției noastre pașnice și simțim aceeași revoltă contra canibalilor americani care săvîrșesc bestialități de nedescris împotriva eroicului popor coreean și care pregătesc un nou război mondial.

De la oamenii sovietici avem de învățat ce înseamnă adevăratul patriotism. Ei ne învață cum să ne iubim patria și poporul, să punem toată munca noastră în slujba poporului, în slujba păcii. Îmi amintesc de cuvintele pe care ni le-a spus unul din laureații Premiului Stalin pe 1950, în domeniul fizicii electronice: „Este foarte important să învățați bine, însă aceasta nu este totul; lucrul cel mai de seamă este să știți pentru cine învățați. Nu trebuie să uitați nici o clipă că voi învățați pentru poporul vostru, că învățătura voastră trebuie pusă în slujba poporului vostru.”

Partidul Muncitoresc Român și guvernul ne-au făcut cîntec de a ne trimite la studii în Uniunea Sovietică. Datoria noastră este să răspundem încrederii ce ni se arată și mărețelor sarcini care ne așteaptă, folosind prezența noastră în Uniunea Sovietică pentru a ne pregăti bine ca specialiști de tip nou, ca intelectuali care să slujească poporul muncitor cu credință și devotament.

Pentru îndeplinirea acestei sarcini nobile luptă colectivul de studenți și aspiranți care studiază în U.R.S.S.

ION ILIESCU

student anul III, Institutul Energetic „Molotov” – Moscova (Scînteia, 28 august 1951, pagina 2)

ÎMBUNĂȚIREA ORGANIZĂRII ȘI CONDUCERII UNITĂȚILOR SOCIALISTE

În concepția Partidului Comunist Român, „dezvoltarea democrației socialiste este un factor esențial și o necesitate obiectivă în făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate”.

Pornind de la acest adevăr al construcției socialiste, de la realitățile și particularitățile proprii, din inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, Președintele Republicii, în țara noastră a fost instituționalizat un sistem complex de forme, metode și mecanisme în măsură să asigure participarea tot mai largă, activă și eficientă, a clasei muncitoare, a țărânimii și intelectualității, a întregului popor la conducerea activității în toate sferile vieții economico-sociale.

O importanță deosebită prezintă, în acest sens, măsura luată, din inițiativa secretarului general al partidului, la Plenara Consiliului Național al Oamenilor Muncii din iulie 1979, conform căreia pentru dezvoltarea planurilor anuale de dezvoltare să se organizeze adunări generale speciale în cursul lunilor sep-

tembrie și octombrie, înainte de definitivarea planurilor. Această măsură este menită să dea posibilitatea efectivă consiliilor oamenilor muncii, adunărilor generale să dezbată și să adopte măsurile pentru îndeplinirea planului.

Un rol deosebit în afirmarea plenară a democrației socialiste revine, de asemenea, organizării periodice a conferințelor și consfătuirilor cu caracter național și local, pe ramuri de activitate, stabilindu-se măsurile necesare pentru perfecționarea muncii și îndeplinirea în tot mai bune condiții a obiectivelor din planul național unic de dezvoltare.

S-a instaurat, de asemenea, definitiv în viața economico-socială a țării noastre practica de a supune în dezbaterea publică a oamenilor muncii principalele proiecte de acte normative, care devin astfel, în final, o emanație a întregului popor.

(Revista de contabilitate, nr. 1, ianuarie 1979)

Sistemul fondurilor bănești ale unităților economice

Trebuie combătute cu toată fermitatea vechile mentalități ale unor unități, centrale etc. în legătură cu modificarea sarcinilor de plan în funcție de realizări, practici care, în noile condiții de funcționare a sistemului fondurilor bănești ale întreprinderilor, conduc la încălcarea principiilor eticii socialiste, determinând obținerea unor drepturi necuvenite. Se impune, în această direcție, o îmbunătățire a relațiilor între-

prindere-centrală-minister, o creștere a operativității tuturor factorilor în rezolvarea problemelor economice și financiare legate de execuția planului.

(Revista de contabilitate, nr. 9, septembrie 1979, pag. 53)

THEODOR STOLOJAN
economist în Ministerul Finanțelor

Vizită de lucru pe platforma industrială Uzinele Dacia din Pitești, minunat prilej pentru tovarășul Nicolae Ceaușescu de a asista la o schimbare de ulei.

În întreprinderile agricole de stat CONCORDANȚA ÎNTRE CONSTRUCȚIILE REALIZATE ȘI PLANUL DE INVESTIȚII

La Plenara CC al PCR cu privire la îmbunătățirea conducerii, planificării, finanțării și organizării unităților agricole de stat s-a subliniat însemnătatea măsurilor pentru ridicarea fiecărei unități agricole de stat la nivelul unei întreprinderi moderne de producție agricolă. În cincinalul actual, volumul de investiții este de aproape 1,5 ori mai mare decât cel din perioada anilor 1960-1965. Adoptarea unui nou stil de muncă și a unei optici noi cu privire la eficiența investițiilor, planificarea și urmărirea riguroasă a execuțiilor, eliminarea unor aspecte birocratice, personalizarea responsabilităților s-au soldat cu rezultate concludente. În anul trecut, planul de construcții pe ansamblul Departamentului IAS a fost realizat în proporție de 100,2 la sută. Cu toate acestea, măsurile nu au asigurat punerea în funcțiune a tuturor obiectivelor planificate. Nepredarea în producție la termen a noilor sectoare de

creștere a păsărilor la IAS Mogoșoaia și Acățari, a unei linii de îngrășare a porcilor la Palota au generat disfuncționalități la nivelul întregii activități. Efectuarea din timp a pregătirilor necesare și în primul rând asigurarea documentației tehnice și a bazei tehnico-materiale, la care se adaugă măsurile de intensificare a activității propriu zise, au determinat ca în semestrul I al acestui an lucrările de construcții-montaj să fie realizate în proporție de 53,3 la sută față de planul anual. În primele 7 luni ale anului, planul de construcții-montaj a fost realizat în proporție de 64,2 la sută. Este de remarcat aportul adus de întreprinderile agricole de stat la lucrările executate în regie, care au realizat 76,5 la sută din planul anual.

ING. TRIȚĂ FĂNIȚĂ,
secretar general al Departamentului I.A.S

Pentru eliminarea politicii de spoliere neocolonialistă practicată de marile monopoluri

Țările în curs de dezvoltare – jefuite de zeci de miliarde de dolari datorită inechităților din relațiile economice internaționale

În cuvântarea rostită de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU la recenta ședință a Comitetului Politic Executiv al CC al PCR sînt relevate unele evoluții negative din economia mondială, care afectează îndeosebi țările în curs de dezvoltare, a căror situație s-a înrăutățit considerabil și în anul 1985. Referindu-se la factorii care au acționat și acționează în această direcție nefastă, secretarul general al partidului a pus în evidență cu pregnanță practica marilor puteri imperialiste, a capitalului financiar, a monopolurilor transnaționale, care duc o politică deliberată de exploatare și asuprire neocolonială a țărilor în curs de dezvoltare.

Cînd săracii sînt constrînși să facă „daruri” bogaților. Aprecierile președintelui României își găsesc o solidă fundamentare în realitățile vieții internaționale, amplu reflectate de numeroase studii și analize efectuate în diferite state, inclusiv în statele occidentale. Astfel, cunoscutul săptămînal de specialitate britanic „The Economist” – într-un recent editorial, sugestiv intitulat „Darul săracului” – analizează una din dintre inechitățile cele mai flagrante din relațiile economice internaționale, și anume enormele profituri obținute de țările capitaliste dezvoltate, de marile monopoluri de pe urma scăderii prețurilor la produsele de bază importate din țările în curs de dezvoltare. Desigur, nu este vorba de o scădere accidentală, ci de practici spoliatoare prin care țările sărace, în cele mai multe cazuri foste colonii sau teritorii dependente, sînt constrînse să vîndă fostelor metropole, în general statelor bogate, produsele lor de export la prețuri foarte dezavantajoase pentru producător.

În consecință, cele 24 de țări occidentale membre ale OCDE au plătit cu 65 miliarde dolari mai puțin pentru aceeași cantitate de produse importate din statele lumii a treia – care, deci, au pierdut suma respectivă, imensă, au fost spoliate de aceste zeci de miliarde. Dacă avem în vedere că produsul intern brut al țărilor din OCDE este de 9.000 de miliarde dolari, aceasta înseamnă că țările sărace au fost obligate să „ofere” gratuit țărilor bogate o „primă” gratuită de 0,7 la sută.

Cresc dificultățile pentru lumea a treia. În timp ce la polul dezvoltat al economiei mondiale cresc bogățiile, la cel subdezvoltat se acumulează tot mai multe grave dificultăți. Diminuarea încasărilor în devize ale țărilor în curs de dezvoltare cu 65 de miliarde de dolari reprezintă mai bine de 10 la sută din totalul veniturilor din exporturi ale statelor respective și aproape 3 la sută din producția lor globală. Altfel spus, dacă politica de jaf neocolonialistă de monopolurile imperialiste n-ar fi pricinuit pierderi atît de mari țărilor în curs de dezvoltare, în 1985 creșterea lor economică (efectiv de 2,5-2,8 la sută) ar fi fost dublă.

Asemenea consecințe negative sînt resimțite, practic, de toate țările în curs de dezvoltare. Așa cum se relevă în cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, și țara noastră a fost afectată de inechitățile din relațiile economice internaționale, care au diminuat, în cincinalul trecut, cu 5-6 miliarde de dolari veniturile din exporturi. Pierderile pe care le-am avut, pe această cale – arată secretarul general al partidului – se resimt puternic în economia națională, în creșterea veniturii naționale și au influențat generale asupra mijloacelor de dezvoltare și de ridicare a nivelului de trai.

Mecanisme ale frustrării. Cum au reușit țările bogate să-și finanțeze o parte din creșterea economică și să-și atenueze inflația pe seama țărilor sărace? Un rol deosebit de important l-a avut și îl are politica spoliatoare a dobinzilor înalte, care sporește an de an și în proporții apreciabile datoria țărilor în curs de dezvoltare. Pentru a face față plăților scadente – în condițiile în care cercurile financiare limitează tot mai mult accesul debitorilor la noi credite, iar cele de afaceri, la piețele de desfacere – țările în curs de dezvoltare sînt nevoite să exporte un volum tot mai mare de mărfuri, acceptînd prețurile din ce în ce mai mici oferite de marii consumatori – respectiv statele dezvoltate.

Această evoluție, extrem de dăunătoare pentru lumea a treia, este accentuată de politica companiilor transnaționale, care domină piețele produselor de bază exportate de statele sărace. De asemenea, creșterea exagerată a cursului dolarului în perioada 1983-1985 a contribuit, prin mecanisme specifice pieței capitaliste, la scăderea prețurilor de bază la produsele exportate de țările în curs de dezvoltare și creșterea eforturilor lor de a stînge datoria externă.

Pentru înlăturarea inegalităților și injustiției. Sînt date și fapte care relevă realismul aprecierilor din cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu potrivit cărora înrăutățirea considerabilă a situației economice a țărilor în curs de dezvoltare este tocmai rezultatul politicii deliberate de exploatare și asuprire promovate de marile monopoluri. De aceea, în concepția președintelui țării noastre această stare de lucruri impune să se acționeze cu toată hotărîrea pentru a determina o schimbare radicală a situației din economia mondială, pentru o nouă ordine economică, care să asigure raporturi echitabile între state, pentru înlăturarea politicii de jaf neocolonialist.

În aceste condiții, lupta împotriva subdezvoltării nu este o luptă pentru a lua din ceea ce au bogații și a da, nemeritat, săracilor – cum pretind unele ziare din lumea capitalistă – ci o luptă împotriva inegalităților și a injustiției.

În vederea realizării acestor deziderate, România, președintele Nicolae Ceaușescu, au propus un ansamblu de măsuri, care, între altele, are în vedere stabilirea unui raport just între prețul materiilor prime și cel al produselor industriale, care să favorizeze dezvoltarea țărilor producătoare de materii prime și, în același timp, să asigure venituri raționale producătorilor industriali, să permită stimularea activității economice în toate statele lumii. Adoptarea unor asemenea măsuri s-ar înscrie, fără îndoială, drept contribuții concrete la lichidarea subdezvoltării, la făurirea unei noi ordini economice mondiale, de care depinde atît progresul, cît și pacea întregii omeniri.

(Scînteia, 11 feb. 1986)

MUGUR ISĂRESCU

FILMUL, PRILEJ DE OMAGIU ADUS TÎNĂRULUI EROU COMUNIST NICOLAE CEAUȘESCU

Incursiunea pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu – în memorabila sa expunere la Congresul educației politice și al culturii socialiste – o întreprinde în istoria îndepărtată a românilor, arătând că de la înființarea statului dacic centralizat în secolul I î.e.n., de la Decebal și pînă în ziua de azi, poporul nostru a plătit cu jertfe grele păstrarea ființei naționale, are o deosebită importanță pentru înțelegerea și mai profundă a ideii de patriotism, pentru însuflarea sentimentelor de mîndrie națională, în special, la tînăra generație, care – după cum spunea secretarul general al partidului – pentru a-și cunoaște cu adevărat țara trebuie să-i cunoască istoria, tradițiile de luptă, tot așa cum, pentru a ști cine este,

trebuie să-și cunoască părinții, bunicii, străbunicii. Aceste idei au o puternică rezonanță în rîndurile creatorilor de artă. În ceea ce mă privește, interesul pentru investigarea istoriei naționale se va concretiza prin realizarea unor filme inspirate din războiul de independență, de la 1877, bătăliile istorice de la Oituz, Mărăști și Mărășești. Consider că realizarea filmului istoric este un act de patriotism, o dovadă convingătoare a angajării creatorului care, numai pe această cale, a îmbrățișării temelor majore din viața poporului, poate spera să contribuie la îmbogățirea epopeii naționale, oferind tinerilor, urmașilor, emoționante pilde de morală, curaj și cutezanță.

(Simbătă, 5 iunie 1976, Scînteia Tineretului, la încheierea lucrărilor Congresului Educației Politice și al Culturii Socialiste

**SERGIU
NICOLAESCU**

INDICAȚIILE TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, ÎNDREPTAR NEPREȚUIT PENTRU VIAȚA DIN CĂMINELE STUDENȚEȘTI

Începutul acestui nou an universitar, puternic marcat de sărbătorirea celei de-a XXX-a Eliberări a patriei de sub dominația fascistă și de apropiatul Congres al P.C.R., aduce profunde transformări și în activitatea de zi cu zi a studenților.

Pe baza indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu la Conferința cadrelor și activului de partid din învățămîntul superior referitoare la participarea nemijlocită a studenților și cadrelor didactice la buna gospodărire a bazei materiale a instituțiilor de învățămînt, a căminelor și cantinelor se preconizează o serie de măsuri care au drept scop antrenarea tuturor studenților în activitatea de autoadministrare a căminelor și cantinelor de gospodărire echilibrată a tuturor bunurilor de care dispun.

La Conferința cadrelor și activului de partid din învățămîntul superior, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că „A-l învăța pe student, pe elev să se gospodărească și să se conducă singur este un act educativ”. În acest sens măsurile privind participarea studenților și cadrelor didactice la buna gospodărire a

instituțiilor de învățămînt superior, la administrarea căminelor și cantinelor urmărește în primul rînd un latura educativă, creșterea răspunderii noastre față de bunurile ce sînt puse la dispoziția noastră prin grija partidului și statului și nu numai aspecte administrativ-organizatorice.

Trebuie să acționăm de așa manieră, încît să facem din căminele în care locuim, din cantinele în care servim masa adevărate școli ale vieții în colectiv.

Vom demonstra că sîntem capabili să ne gospodărim și singuri, că atitudinea „boierească” față de baza materială pe care o avem în folosință nu ne caracterizează, că sîntem conștienți de responsabilitățile care ne revin și știm să acționăm pentru a le traduce în viață.

Să trecem la fapte!

(Tribuna Studentului economist)

VIOREL HREBENCIUC

EUGEN PALADE: 1 Mai 1939

TEZE FUNDAMENTALE DIN GÎNDIREA PREȘEDINTELUI NICOLAE CEAUȘESCU

Sărbătoarea tinereții revoluționare

(...) Au urmat apoi primele zile, primii ani ai noii orinduirii, care l-au găsit pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, alături de tovarăsa Elena Ceaușescu, în fruntea tinerilor comuniști ai țării, mobilizînd, electrizînd conștiințe, dedicîndu-și întreaga energie și capacitatea creatoare mersului înainte pe drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintării societății noastre spre comunism. Tovarășul Nicolae Ceaușescu se identifică în mod indestructibil cu modelul înălțător de viață și muncă, de gîndire și acțiune revoluționară pe care întreaga sa personalitate îl reprezintă în conștiința tinerei generații a patriei.

Pilduitoarea viață și operă teoretică ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, gîndirea sa cutezătoare și acțiunea revoluționară acordă în mod constant un loc important problematicei tineretului, exercitînd astfel, prin ele inesele, o uriașă forță de atracție pentru tînăra generație a patriei. Pentru tineretul țării, un minunat

exemplu de muncă și dăruire patriotică îl reprezintă, de asemenea, personalitatea strălucită a tovarăsei Elena Ceaușescu, eminent om politic, cu un rol de frunte în istoria mișcării revoluționare din România, comunist înflăcărat ale cărei viață, luptă revoluționară și contribuție prestigioasă la dezvoltarea științei, a învățămîntului și culturii românești constituie un model înălțător pentru tînăra generație a patriei.

Dreptul și obligația de a participa la viața social-politică a colectivității, la organizarea și conducerea acesteia constituie chintesența posibilităților de formare și afirmare multilaterală create tinerei generații din patria noastră.

**Creșterea rolului
conducător al partidului,
o necesitate a înaintării
spre comunism**

Conducerea națiunii române de către partidul comunistilor este un produs al istoriei, este rezultatul unui intens și efervescent

proces de cristalizare și individualizare a forțelor progresiste celor mai înaintate ale poporului român și de concentrare a lor sub semnul distinctiv al luptei pentru împlinirea unor aspirații fundamentale la care nici o altă forță politică nu se putuse angaja. Asumîndu-și misiunea istorică de a apăra interesele generale ale oamenilor muncii, de a lupta pentru independența și suveranitatea patriei, de a înfăptui revoluția de eliberare socială și națională, de a realiza revoluția socialistă și de a declanșa amplul proces de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate pe pămîntul României, partidul comunist s-a dovedit a fi singura forță politică ce a meritat mandatul de supremă încredere acordat de națiunea română, de a o conduce în mersul istoriei.

**Gîndul și fapta gloriosului
nostru partid:
Propășirea patriei române**

Într-adevăr, industrializarea socialistă a țării era o necesitate economică deoarece ea

constitua calea principală de creare a bazei tehnico-materiale a socialismului. Așa cum atestă deja experiența istorică, numai marea industrie mașinistă putea să înzestreze cu mijloacele de muncă cele mai avansate toate celelalte ramuri de activitate în general, ramurile producției materiale, în special. Totodată, în realitățile social-economice din România, industrializarea socialistă a constituit singura cale pe care se putea merge pentru a smulge țara din înapoierea economică moștenită de la orinduirea socială precedentă.

(...)

Iată de ce glorioasa aniversare a partidului nostru – pentru care dezvoltarea țării a fost dintotdeauna un fundamental obiectiv programatic – găsește întregul popor muncind cu abnegație și elan revoluționar pentru realizarea prevederilor stabilite la cel de-al XIII-lea Congres al P.C.R. pentru actualul cincinal, la sfîrșitul căruia țara noastră se va situa la un nivel mediu de dezvoltare. (Flacăra, nr. 12, 20 martie 1987, p. 5)

OCTAVIAN ȘTIREANU

SĂ INTEGRĂM RAPID ÎNVĂȚĂMÎNTUL CU PRODUCȚIA ȘI CERCETAREA

Aș dori să mă refer mai întâi la rezultatele muncii de educație comunistă prin muncă și pentru muncă desfășurată de organizația noastră în lumina indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, a documentelor de partid. Și noi, studenții români, maghiari și de alte naționalități de pe meleagurile Crișului, milităm prin forme și mijloace specifice pentru ca organizația noastră, fiecare colectiv al său, să devină cadru prielnic de manifestare plenară și creatoare a virtuților comuniste, pentru ca fiecare secție să ofere un exemplu de îmbinare armonioasă a pregătirii profesionale cu o temeinică pregătire politico-ideologică, de legare strinsă a acesteia cu practica, cu viața.

O atenție permanentă am acordat-o bunei integrări a învățămîntului cu cercetarea și producția. Rezultatele obținute pînă în prezent sînt edificatoare. Dacă în cea de-a X-a Conferință a U.A.S.C.R. raportăm creșterea valorii muncii efectuate de un student de la 186 lei, cît era în 1973, la aproape 4.000 lei (venitul provenind din activitățile de integrare), ca urmare a posibilităților de care dispunem, consemnăm că la ora bilanțului efectuat în institut în întîmpinarea prezentei Conferințe, cifra s-a ridicat la peste 11.000 lei. An-

(Urmare din pag. 17)

Gheorghe Copos

Institutul de învățămînt superior din Oradea

rința că în ultimii doi ani universitari, ca expresie a modului cum răspundem grijii partidului față de dezvoltarea învățămîntului superior reșitean, s-au obținut rezultate profesionale corespunzătoare, crescînd îndeosebi procentul mediilor de 7-10; în prezent numărul studenților cuprinși în cercurile de cercetare științifică, alături de cadre didactice și specialiști din producție, este de 273 dintr-un total de 720 studenți, realizînd o activitate în valoare de aproape 859.000 lei, prin contractarea cu întreprinderile a unui număr de 16 teme. Totodată, volumul producției realizat în cadrul practicii studenților se ridică la peste 1.679.000 lei, ceea ce reprezintă o creștere substanțială față de anii precedenți, iar în procesul de autodotare, în orele de practică productivă în atelierele-școală s-au obținut apa-

tipicăm că în acest an universitar această cifră va fi considerabil depășită. La aceste succese îmbucurătoare adăugăm dobîndirea de către Asociația Studenților Comuniști orădeni a locului 3 în întrecerea națională „Fiecare A.S.C. – colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”, precum și îndeplinirea și depășirea planului de muncă patriotică.

Și în activitățile de autodotare, cu o pondere deosebită la secția educație fizică și sport, rezultatele obținute – respectiv construirea prin forțe proprii a unui modern poligon de tir, a unei săli de atletism și a com-

plexului de terenuri pentru tenis de cîmp, toate în valoare de peste 1 milion lei – au fost pe măsura posibilităților și așteptărilor noastre. Dorim să vă informăm, de asemenea, că în contextul extinderii bazei tehnico-materiale la secția de subingineri, sîntem angajați în construirea și amenajarea unei secții de microproducție, acțiune în care sîntem beneficiarii unei însemnate investiții.

(Viața Studențească, nr. 8-9, 694-695, 28 februarie 1978?)

GHEORGHE COPOS
Institutul de învățămînt superior din Oradea)

IMPORTANTA EXPUNERE A MULTIUBITULUI CONDUCĂTOR TRASEAZĂ SARCINI DE MARE RĂSPUNDERE TUTUROR

Îmi este plăcut să remarc că, în munca noastră de formare, în spiritul eticii și echității comuniste, noi avem adeseori alături și asociațiile studențești care acordă sprijin eforturilor noastre de educare științifică și morală politică a tinerilor.

În ciuda bunelor rezultate obținute în direcția pregătirii elevilor trebuie să recunoaștem că și din cauza unor deficiențe persistente încă în munca organizației UTC din școală, dar și datorită unei defectuoase conjugări a eforturilor noastre cu cele ale asociațiilor studențești, roadele sînt încă departe de dorințe și posibilități. În această direcție noi vrem să punem în practică, cît mai

repede cu putință, indicațiile formulate recent de secretariatul CC al UTC în legătură cu întărirea colaborării dintre școlile medii și asociațiile studențești în vederea îmbunătățirii procesului instructiv educativ.

Ascultind cu atenție importanta expunere făcută la această a IX-a Conferință a UASCR de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, am înțeles încă o dată ce sarcini de mare răspundere stau în fața tuturor factorilor angrenați în procesul de învățămînt, fie ei asociații studențești, organizații UTC din școli etc. Îmi exprim convingerea că, pe viitor, legăturile dintre învățămîntul mediu și învățămîntul superior se vor adînci, așa cum de altfel au perspective să o facă, că documentele pe care Conferința dumneavoastră le va adopta, în spiritul indicațiilor Partidului Comunist Român, vor însemna contribuții majore la progresul școlii românești și prin ea la progresul societății noastre multilaterale dezvoltate, a României socialiste.

(Viața Studențească nr. 13, 28 martie 1973, p. 17)

ADRIAN SEVERIN

secretarul comitetului UTC de la Liceul Mihai Viteazul din București

TÎNĂRUL REVOLUȚIONAR – DESCHIDERE SPRE VIITORUL COMUNIST

Deși cu o vechime mai mică în calitate de Student, Adrian Severin – anul II, are deja o bogată activitate obștească. Ca elev al Liceului Mihai Viteazul din București deținea deja o bogată activitate de conducere în cadrul UTC. Ca membru al biroului UTC al sectorului 3, a participat la lucrările celei de-a IX-a Conferințe a UASCR, atunci purtînd mesajul elevilor. Anul trecut, vicepreședinte al CUASCR, este reales anul acesta în aceeași funcție, iar în Conferința pe Centru universitar primește o nouă investitură – cea de membru al Biroului CUASCR din Centrul Universitar București. Mulți îl cunoaștem pe Adrian din timpul vacanței de vară, cînd a făcut parte din comandamentul taberei Costinești ca și comandant al taberei de instruire de la Izvorul Mureșului. Avem deci deplină încredere că aleșii noștri în marele forum studențesc ne vor reprezenta în deplin consens cu aspirațiile noastre, cu tineretea noastră, cu puterea noastră de sacrificiu.

„După experiența primei ediții a Festivalului Național «Cîntarea României» și cu atît mai mult după cea de-a doua ediție, există motive de satisfacție pentru activității din comisia culturală a Universității din București. Experiența unor festivaluri ale artei studențești a existat și în alți ani, dar Festivalul Național «Cîntarea României» a ridicat probleme noi și o înțelegere nouă a conținutului și manifestărilor artei studențești. Mă gîndesc în primul rînd la brigăzile artistice și la dansul tematic.

(Viața Studențească, 1978)

ADRIAN SEVERIN

Șeful comisiei culturale a Consiliului UASC din Centrul Universitar București

Tovarășa Elena Ceaușescu și tovarășul Nicolae Ceaușescu, părinții dragi ai națiunii, alături de unul din copiii lor

Cunoașterea istoriei poporului român – teme al înfăptuirilor prezente

Știință fundamentală prin bogăția izvoarelor și metodelor ce le pune la îndemînă în investigarea și interpretarea fenomenelor sociale, istoria, carte de căpătîi a unei nații, își află într-o societate ca a noastră rolul și locul pe deplin meritate. Este, incontestabil, dobînda de bine adusă în planul cercetării teoretice de către secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, întemeietor al unei concepții cu largă deschidere spre însemnătatea acestei științe. Repunerea în drepturile firești ale istoriei, ce începe cu respectarea adevărurilor ei, marchează, începînd cu Congresul al IX-lea al partidului, o veritabilă cotitură. În cunoașterea și interpretarea trecutului istoric,

temelie logică și legică a unei anume evoluții, respectînd principiile determinismului concepției materialiste despre lume, viață și societate, se află simburile însuși al înaintării, raportat nu doar la elanul afectiv firesc zămislit de modelul înaintașilor, luptători pentru afirmarea propriei ființe, pentru libertate socială și națională, pentru independență, unitate și demnitate, ci, în primul rînd, de dorința de a înălța, prin muncă, această străveche țară pe noi culmi de progres și bunăstare ale civilizației socialiste.

(Flacăra Iașului, 28 octombrie 1989, Nr. 13.385, pg. 2)

LECTOR DR. IOAN SOLCAN

Din numărul următor: teoriile tovarășului Dan Voiculescu, revenirea tînarului și entuziasmului Adrian și, în premieră pe mapamond, elogiul marinarului fruntaș!

ANUNȚ

Deținătorii de autoturisme proprietate personală sînt informați că în duminicile următoare pot circula, după cum urmează:

- 28 august, 11 și 25 septembrie autoturismele cu număr de înmatriculare fără soț;
- 4 și 18 septembrie, autoturismele avînd numărul de înmatriculare cu soț.